

מאת: דניאלה קראונה

ליל כלולות מלא הפתעות

לקוראים שלום,

תודה על כל התגובות שלכם ועל ההתעניינות הערבית. השבוע החלטתי להציג בפניכם דילמה קשה בתחום המיני. תתפלאו לדעת שבעיה זו אינה נדירה כפי שאולי היינו רוצים להאמין.

דניאלה היקרה, מה עלי לעשות? כבר למעלה מעשר שנים שאני סובל בשתיקה. אבל, "הגיעו מים עד נפש" והחלטתי שאין מנוס ואין ברירה. החלטתי ללכת ליעוץ סוף סוף ולספר למישהו את הבעיה בכדי לסיים מצב געגועים זה, לכאן או לכאן. אני ממש מתבייש לפנות אלייך - אני יודע שאת תשמרי על דיסקרטיות וסודיות מקצועית. אבל בכל זאת, האמיני לי הבושה חוגגת. מעולם לא סיפרתי על בעייתיי לאף אחד ואני לא מאמין שאני עושה זאת עכשיו... כמו כל בחור בריא רגיל ונורמאלי, חלמתי על ליל הכלולות כדבר קסום ורומנטי. תיארתי לי שסוף סוף אוכל לגעת בכלתי-באשתי שכה חשקתי בה במשך כל תקופת החיזורים שלנו. כמה קשה היה להתאפק! אין לך מושג.

והנה הגיע היום הגדול. החתונה הייתה נהדרת- הגענו סחוסים למלון המפואר עם הסוויטה הרומנטית ומיטת האפריון. ופתאום אשתי החדשה מודיעה לי בשיא המתקנת- שהייתה מעדיפה שבדחה קצת את רגע ה"יחוד" - את הרגע האינטימי. היא נימקה זאת: "אני צעירה מאוד, עדינה מאוד, אני חוששת, אין לי ניסיון, בוא ניגש לזה לאט לאט ובהדרגתיות, במשך הזמן, זה תהליך..."

או עניין, היא לא מפגינה כל רגש ולא התעניינות. לגעת בי? מה פתאום, היא מעולם לא נגעה בי ולא ליטפה אותי, כבר הפסקתי אפילו לחלום על-כך. לנשק אותי? לנשק אותה? על הלחי במקרה הטוב! דניאלה, אני כבר לא יכול יותר! אני מעיין בספרים לפעמים, גם בספרי הקודש, וגם נכנס לעיתים לחנויות ספרים חילוניות בעיר (אני תמיד מתפלל לא לפגוש אף אחד שיזהה אותי), אני מבין שקיים מודל אחר. האם זה נכון שיש נשים בעולם שכן אוהבות חיי אישות-חיי מין? האם זה מדויק לומר שמוותר לאישה ליזום קשר גופני ושהיא אינה חייבת להיות פסיבית לחלוטין? מה שמטריד אותי ביותר זה שאני יודע שאין סיכוי להביא את אשתי ליעוץ. ואני מבין שבלי ייעוץ והדרכה מקצועית הסיפור הזה לא יתקדם. אולי את יכולה ליעץ לי כיצד לפתור בעיה זו. מחכה לתשובתך נואשות. תודה יוסי (שם בדוי).

אלה היו הוריאציות השונות של שיחתנו במשך ליל הכלולות שלנו. האם את יכולה להאמין? מה יכולתי לעשות? לאנוס אותה? בוודאי שלו, לוותר לה וללכת לישון? לא רציתי!!!

הרגשתי מרומה, היא מעולם לא הזכירה את העניין, אפילו לא במילה, ואף לא רמזה בכיוון, היא הפילה עליי פצצה ללא כל הכנה או התראה מראש. אני לא יודע איך לקרוא לזה. שיא הערמומיות או שיא התחכום? האם היא תכננה זאת מזמן? קשה לי לחשוב ולהרגיש רגשות מסוג זה על אשתי- אך איך אפשר לא להרגיש כך. העניין לא מסתיים כאן. לאחר שעות של משא ומתן, "שכנעתי" אותה והיא "הסכימה" או כפי שאומרים החברה "נתנה לי".

קשה להגיד שזה היה לילה סוער, רומנטי - פשוט זה קרה. לא פחות ולא יותר. עובדה.

בבוקר התעוררתי עם רגשות מעורבים של בלבול, כעס, טינה, דחייה, רגשות רחוקים מרגשות שאמור להרגיש חתן טרי ומאושר! כל היום זמזם לי המשפט - האם אנסתי אותה? או ואכזי לי איך יכולתי לעשות זאת? אבל, זמזם לי גם משפט שני: היא אשתי, מותר ומגיע לי. כך נמשך הסיפור במשך עשר שנים. במקרה הטוב ביותר, אשתי שוככת במיטה- ממש כמו פסל, לא מגלה כל רצון

קוראים יקרים,

הבעיה עדינה ביותר, אני מזמינה את תגובותיכם והצעותיכם. מאחלת לכם חשיבה פורייה. שלכם, דניאלה

דניאלה קראונה, M.A., הינה מומחית בטיפול זוגי ומשפחתי העוסקת בתחום 25 שנה, מנהלת ביה"ס "לפתרון משברים בזוגיות, מיניות וחיי משפחה", ועורכת סדנאות להכנה לזוגיות. מרפאותיה בבית שמש, ירושלים ותל-אביב. 054-5359072, 02-9916521

לשאלות בנושא זוגיות, מיניות וחיי משפחה, שלחו לפקס שמספרו: 9922408 או לדוא"ל: youandme@netvision.net.il (ציינו: שאלות לדניאלה)